

"Музикантите, които харесваш, еволюират - не може да си на 20 години цял живот!"

Интервю на Florimel с Leo Margarit от Pain of Salvation

Снимки: Lars Ardave, Nina Voronova, Zoltan Koncsok

Шведите Pain of Salvation са една от групите, които не се боят да експериментират в музиката си, независимо какви оценки получават от критика и фенове. В същия дух и барабанистът им, 29-годишният французин Leo Margarit, се мести от родната си страна в Швеция, освен зад барабаните, понякога се осмелява да застане и зад микрофона, а сред повлиялите му стилове музика посочва буги и латино джаз. Как един голям фен на Pain of Salvation става част от групата, какво свързва PoS с друга шведска легенда на съвременната музика, Opeth, и какво ни чака след "Road Salt Two", ще научите от това интервю. А какво ни чака на 8 октомври в София, когато бандата за първи път ще гостува у нас по покана на "Force of Rock" и по повод 10-ия рожден ден на "Metal Katehizis" - елате, за да разберете!

Metal Katehizis: Здравей, Leo, как си? В Швеция ли си?

Leo Margarit: Да, в моя апартамент, у дома.

Как е нощта при вас?

Ами, студена. Става все по-студено, макар че времето все още е приятно.

Сигурно вече репетираате за турнето, които предстои след по-малко от месец в Европа, а България е част от него?

Ами, всъщност, не сме започнали още.

Не сте?!

Дори не сме решили какъв ще е сетлистът. Имаме телевизионно участие в Швеция, мисля че е идния вторник (20 септември - б.а.) и се подготвяме за него, но мисля, че веднага след това ще започнем сериозно да репетираме за турнето и ще решим кои песни ще изпълняваме. Но засега това все още е много далеч за нас.

Разбирам. На това турне ще посетите доста места, където не сте били никога преди - едно такова място е София, България. Това ще е първото ви шоу тук, но след като току що ми каза, че не се приготвили сетлист, има ли смисъл да те питам дали ще свирите и някои от старите си неща или ще наблегнете предимно на новия албум?

Когато издадем нов албум, не може да тръгнем на турне и да го свирим целия, затова, предполагам, ще има 3 или 4 песни от "Road Salt Two" и освен това ще подберем парчета от всички останали албуми, от първия до последния. Трябва да угодим на всеки фен, затова... Е, не че го правим въпреки себе си - ако говоря от свое име, обичам да свиря и старите песни, защото някога ги слушах много, така че не е проблем. Но предполагам, че ще имаме при всички положения песни от целия ни репертоар. Така че не се плашете, няма да ви свирим само "Road Salt Two", ха-ха-ха!

Ти вече отговори на следващия ми въпрос - дали с удоволствие свириш материала от преди 2007 г., когато се присъедини към групата. Но можеш ли да ми кажеш дали харесваш повече по-тежки парчета като "Spitfall" или "Rope Ends", или новите неща, които са някак по-меки и улегнали?

Песните имат различно усещане... но в известен смисъл повече си падам по тези, които свирим сега, защото аз ги записвам и това си е моят стил, няма нужда да копирам свиренето на някой друг, така че от тази гледна точка ми е малко по-приятно да свиря моите неща. Но пък когато говорим за старите песни, с тях се сбъдва една моя детска мечта - едно време ги слушах много, а сега имам шанса да ги свиря заедно с една от любимите си групи. Чувството е невероятно. Но ако трябва да избирам по-голямото удоволствие, бих казал, че предпочитам да свиря новите песни.

Да поговорим за току що излезлия албум "Road Salt Two". Коя композиция ти стана любима, докато я записваше, и коя, според тебе, ще е най-добра за изпълнение на живо?

Ами, трудно е да се каже... да видим... може би любимата ми песен от албума е или "The Deeper Cut" или последната, не мога да си спомня името в момента, дълга е и накрая се говори на френски ("The Physics Of Gridlock" - б.а.). Мисля, че тези двете, особено "The Deeper Cut", ми бяха най-тежки по време на записите. Беше зима, много студено и тъмно и ми беше трудно да се впусна в музиката. Имахме демо версия, която беше много непосредствена, почти като джем сесия и звучеше страхотно, но качеството на записа беше доста ниско. Така че, когато правихме официалните записи, за мен беше предизвикателство да се опитам да постигна същия ефект на импровизация като в демото. Получи се доста добре като краен резултат, но беше адски трудно. Като барабанист много харесвам тази песен, защото можех да се разгърна. За изпълнение на живо парчета като "Conditioned", "Softly She Cries" или "Mortar Grind" сякаш ще са най-добри, защото са по-мощни и директни. Когато има някакви фини нюанси или детайли, те не винаги са постижими на живо и затова за концерти са по-подходящи директни парчета. Не гарантирам обаче, че точно тези ще свирим!

Кой от по-старите албуми на Pain of Salvation ти е любим?

Бих казал, че е "BE". Заради смесицата от много сложен материал и в същото време много простички неща, изпълнени с емоции. Мисля че това е един албум, който представя най-доброто от групата, защото май е някъде... ами направо си е точно по-средата между стария и новия материал и смятам, че е идеалният преход. Да, определено любимият ми е "BE". Обичам почти всичките песни в него. Харесват ми, разбира се, и парчета като "The Perfect Element" и "Beyond the Pale", които са от други албуми, но като цяло бих избрал "BE".

А всъщност как точно се озова в Pain of Salvation? И живееше ли вече в Швеция или се премести само заради работата в групата? Как те откриха?

Преместих се в Швеция заради групата. Но, както вече споменах, бях им голям фен от доста време и когато Johan (Langell - б.а.) напусна, аз кандидатствах през Интернет - изпратих няколко демо записа в отговор на обявата за барабанист на сайта. Няколко седмици след това се срещнах с Pain of Salvation на "Hellfest" - бях там с друга група, в която свирех. Поговорихме, запознахме се, а още няколко седмици по-късно ме поканиха на прослушване в Швеция. Дойдох, свирех и... останалото е история, както се казва.

Ти си сравнително нов в групата, но все пак си имал достатъчно време да поопознаеш останалите. Как би описал всеки от тях с по няколко думи?

Когато говорим за Daniel, бих казал, че той е "главата", той кара нещата да се случват. За Johan бих казал, че той е "мускулите", но това е в кръга на шегата, ха-ха-ха! Той е най-приказливият сред нас, най-лесно се сприятелява. Fredrik е по-резервиран, но също е дружелюбен - просто трябва малко повече време да го опознаеш и да се разкрие. И накрая - аз. Ами, не знам!

Добре, ще попитаме останалите за теб. Кои други групи или музиканти те вдъхновяват?

Мисля, че всички видове музика, които съм слушал от дете до сега, са ми повлияли по някакъв начин. Когато бях 12-13-годишен, с един пианист свирехме буги, по това време слушах много джаз и предполагам, че това ми е въздействало. По-късно започнах да слушам латино джаз. Открих рока и метъла с Metallica, Dream Theater, Symphony X... Всяка нова група, която чуя, всеки нов музикант ми дава нещо ново. Така че влиянията ми са широк спектър от всичко, което съм слушал от 7-8-годишен до сега.

А кои нови групи слушаш напоследък? Кои млади музиканти са те впечатлили или повлияли?

Бих казал Karnivool, не знам дали си ги чувала - не са толкова нови, но мисля, че издадоха първия си албум преди няколко години. "Sound Awake" е удивителен албум, миналата година май го слушах поне по веднъж всеки ден, бях влюбен в него. А напоследък слушам Textures - те вече са издали четири диска, така че не бих казал, че са чак толкова нови, но пък и не са много стари; мисля, че са от Холандия. Те правят малко по-метъл неща от нас, но ми харесват. Да, ако трябва да назова нови групи, които харесвам, това ще са Karnivool и Textures. Доста различни са едни от други, но са интересни.

Спомена, че Textures са повече метъл от вас. Права ли съм, че в групата не харесвате много етикета "прогресив метъл"? Чувала съм, че Daniel има против думата "метъл", а и в скорошни негови интервюта съм забелязала, че не се съгласява много и с "прогресив" определението на музиката ви. Има ли въобще стил, към който принадлежите, или не?

Не мисля, че Daniel се дразни чак толкова от думите. Но през годините, всеки път, когато опитваме нещо ново, се намират хора, които да се оплакват, че сме се променили. Ето, напоследък чуваме "Това не е прог!" в коментари за новия ни материал. На кого му пука? Дали е прог или салса - какво

значение има? Това е просто музика и ние свирим това, което ни харесва и правим това, което искаме да правим, защото ни харесва, а не защото сме се комерсиализирали - просто в момента музиката ни е такава. Не че мразим прог метъла - никога не бих казал такова неща - аз лично с удоволствие слушам такива неща. Донякъде разбирам защо Daniel би казал...

Тук не твърдим, че той мрази прог метъла, а че не е много съгласен такъв етикет да се лепи на музиката на Pain of Salvation.

Да, точно. Какво означават етикетите, всъщност? Dream Theater е прог метъл група, значи ние очевидно не правим прог метъл. Мисля, че сега е ясно.

Да си поговорим за една друга група, с която ще сте на турне в Западна Европа в края на тази година - Opeth. Как се чувстваш, като знаеш, че скоро ще делиш една сцена с тях?

Много съм щастлив от това, защото и те са сред любимците ми. Свирили сме заедно няколко пъти през последните години, на различни фестивали, и станахме добри приятели. Освен това се оказа, че Mikael, фронтменът на Opeth, много харесва "Road Salt One". Като получихме предложението за това съвместно турне, всички от нашата група бяхме много развълнувани. Opeth са доста по-големи от нас, така че това ще е чудесен шанс да достигнем до нови хора, които, да се надяваме, ще станат и наши фенове. Освен че ще излезем пред по-голяма публика, ще имаме възможност и да се позабавляваме с приятели, така че мога само да се радвам. Opeth са една от групите, които слушах много, когато бях по-млад, преди да се присъединя към Pain of Salvation. Винаги е страотно да можеш да преминеш от едната страна - на феновете - към другата.

Може би вече си чул актуалния албум на Opeth - "Heritage" - който е малко различен от това, което са правили досега. Дет вокалите ги няма, звукът е доста седемдесетарски, а много фенове не могат да приемат този стил завой. Сигурно и вие като група усещате подобно отношение...

Да

Ти какво мислиш за новия Opeth?

Мисля, че се случва нещо подобно и с нас. Opeth свирят метъл от 15-20 години и за всеки музикант е нормално да еволюира - след известно време ти писва да правиш едно и също и ти се иска да опиташ нещо различно. Това не означава, че се отричаш от нещата, които си правил преди, но се случва една естествена прогресия. Не можеш отново и отново да правиш все същото... макар че някои го правят - AC/DC и Iron Maiden например. Ами не знам... някои хора казват, че това е комерсиализация и е създадено само с мисълта за богатство и слава. Аз бих казал, че е точно обратното - не ти пука какво очакват хората от теб, а си правиш това, което си искаш. Смятам, че това е важно за всеки музикант - да остане верен на себе си и да свири музиката, която харесва.

Opeth имат голям авторитет, популярни са, така че е много смело от тяхна страна така да сменят посоката - макар че тази промяна не означава, че напълно се отричат от дет метъла. Подобно нещо се случи и с "Damnation" преди 10 години, тогава слушателите пак бяха доста изненадани. Но в крайна сметка най-верните фенове на Opeth се кефят на "Damnation". Мисля, че просто трябва да приемеш, че хората, на които се възхищаваш, музикантите, които харесваш, еволюират - не остават същите. Не може да си на 20 години цял живот! Вкусовете ти и нещата, които харесваш в живота се променят с времето, така че и музиката се променя. Мисля, че веднага може да се разпознае Opeth, когато слушаш албума "Heritage" - много е различен от другите, но групата не е загубила същността си и това е най-важното.

Гледала съм клипове в YouTube, където Pain of Salvation правят кавъри, но зад микрофона не е Daniel, а си ти. Харесва ли ти да пееш? Често ли го правиш и само за някои конкретни песни ли?

Когато имаме концерт, пея много от беквокалите - всъщност, поделяме си ги аз и Johan. Но като самостоятелен вокалист - не съм го правил преди! Да, пял съм в кавър банди, но по 1-2 песни. Да излезеш на сцената само с микрофон е като да излезеш гол - първият път, когато ми се случи, беше доста страшничко, защото въпросът не е само в това, че ще пея, а че ще пея след Daniel - това си е сериозен стрес. Но всъщност ми хареса. Чувството е съвсем друго. Изведнъж имаш по-близък контакт с хората. Когато си зад барабаните, всички те чуват, но много малко те виждат. Когато си вокалист, всички очи са отправени към теб. Много е особено. Не знам дали ще го направим отново на следващото турне, но защо пък не, ще е забавно. Харесва ми.

Като говорим за контакта с публиката от сцената - сигурно ти се случва да срещаш фенове преди или след концертите. Какви са впечатленията ти, що за въпроси ви задават най-често, или за какво в музиката ви ви хвалят най-много? В България сигурно също ще се срещнеш с някои почитатели на Pain of Salvation - имаш ли някакви очаквания?

Хората са различни, попадали сме на какви ли не, но в повечето случаи са много респектирани от нас - странно е понякога, че дори се налага да им кажем нещо като "Ей, човече, отпусни се, и аз съм човек!". На мен не ми се случва толкова често, но на групата като цяло - да. Има уверени хора. А има и такива, които само ти подават едно листче, което да подпишеш и после благодарят. Има фенове, които много се радват да ни видят и започват да си говорят с нас за каквото им хрумне в момента. Трудно е да имам очаквания. Но е много приятно да виждам хора, които са щастливи от това, че се срещаме. Когато видя как блестят очите им, ми става много хубаво.

Били сте в Западна и Източна Европа, на последното си турне посетихте и Азия. Къде, според теб, са най-запалилите фенове на Pain of Salvation?

Признавам, че за мен Индия беше огромна изненада. Там свирихме пред най-голямата си публика като хедлайнери - 8000 човека - и всичките бяха тотално щури. Когато кажеш Индия си представяш някакви спокойни, медитиращи хора, но тези не бяха такива, казвам ти! В Южна Америка също са много надъхани - там пет текстове на песните, знаят ги наизуст от първата до последната буква. А що се отнася до Европа, според мен разликата не е между Източна и Западна, а между Северна и Южна. Когато си на север, особено в Скандинавия, хората са много студени, но това не значи, че не им харесва - Daniel винаги говори за това - застанали са пред сцената със скръстени ръце и може малко да се усмихват, но не се движат твърде много. Когато отидеш на юг - Франция, Италия, Испания - и Източна Европа е близо - та там хората са много щастливи, викат, подскочат, куфееят, понякога се вижда и някой мошпит. Наистина си личи, че феновете се забавляват и при такива условия и ти се раздаваш на сцената. И обратното - когато имаш публика като в Северна Европа, е много трудно да дадеш най-доброто от себе си.

И пак да се върнем на "Road Salt Two". Повечето песни от него са написани по едно и също време с "Road Salt One". Остана ли ви още материал и за трети албум?

Не, това е всичко. Ти спомена писане, но всъщност и записите на двата албума се случиха в един период преди почти 3 години - с изключение на 4-5 песни, които направихме по-късно. Последно записахме парчето "Eleven" - през юни 2010 г., преди повече от година. Но, както сигурно знаеш, издаването на албум не е просто записване на музика и... какъв беше въпросът?

Дали ще има и трети албум в този дух?

А, да. Не мисля. Кръгът е затворен, така да се каже. Може би Daniel вече има готови песни за следващ албум, но той няма да е по темата "Road Salt", а ще е нещо съвсем различно.

За финал, би ли казал няколко думи за феновете на Pain of Salvation в България, които ще ви видят скоро за първи път?

Много сме развълнувани, че идваме при вас че и ще се срещнем с нови хора, нова публика, нови фенове. България е една от първите спирки в турнето ни, ако не се лъжа, така че ще сме свежи, бодри и готови да ви разбием! Ще бъде страхотно!

